

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/93/2017
Identifikačné číslo spisu:	5105229715
Dátum vydania rozhodnutia:	23.02.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5105229715.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ O. J., bývajúceho v J., 2/ PaedDr. K. J., bývajúcej v J., oboch zastúpených JUDr. Sabínou Hodoňovou, advokátkou v Advokátskej kancelárii JUDr. Patrícia Bednářová & JUDr. Sabína Hodoňová, so sídlom v Žiline, Mariánske nám. 31, proti žalovanej Hlave s.r.o., so sídlom v Žiline, Oravská cesta 11, IČO 36 429 503, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Marián Prievozník, PhD, advokát, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Krmanova 1, IČO 47 239 573, o určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu a určenie, že nájom bytu trvá, o vzájomnej žalobe žalovanej na vypratanie nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 31C/30/2005, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. októbra 2016 sp.zn. 8Co/207/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom 1/ a 2/ v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom zo 4. februára 2016 č.k. 31C/30/2005-334 žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol, žalobcom 1/ a 2/ uložil povinnosť vypratať priestory so samostatným vchodom číslo II. v juhozápadnej časti prízemí stavby školy súp. č. 3242 na U., zapísanej na LV č. XXXX, trakt B, vedľajší vchod, pozostávajúce z troch miestností, kuchyne, predsiene, komory, kúpeľne a WC a odovzdať ich žalovanej. Žalobcom 1/ a 2/ súd uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 1 743,86 €. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ sa po pripustení zmeny žaloby (č.l. 324 spisu) domáhali určenia, že výpoveď z nájmu bytu, ktorú im dala žalovaná 19. augusta 2005, je neplatná a tiež určenia, že nájom bytu súp.č. 3242 na U. trvá. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že miestnosti, ktoré žalobcovia v minulosti užívali na bývanie v stavbe (škole) so súp.č. 3242 na U., nie sú bytom definovaným v § 2 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., a preto nemohli byť ani predmetom nájmu bytu podľa § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Bolo preukázané, že tieto priestory neboli rozhodnutím stavebného úradu určené na bývanie. Z kolaudačného rozhodnutia bývalého MsNV Žilina, odbor územného plánovania z 5. septembra 1985 č. ÚP 1358/C/3547/84 jednoznačne, podľa názoru súdu, vyplýva, že stavebný úrad povolil užívanie stavby 9/22 trieda škola Hliny VI Žilina, stavba pritom tvorí jednotný celok. S poukazom na rozsudok

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2002 sp.zn. 4Cdo/27/2002 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 12. apríla 2007 sp.zn. 26Cdo/1983/2006 nepovažoval súd za relevantnú skutočnosť, že Výmerom mestského národného výboru v Žiline z 21. decembra 1981 č. škol/1981/595 bol žalobcovi 1/ pridelený služobný byt v budove školy, nakoľko rozhodujúci je právny stav založený právoplatným rozhodnutím stavebného úradu - kolaudačným rozhodnutím, nie faktický stav (užívanie stavby, vôľa účastníkov zmluvy). So záverom o nedostatku aktívnej a pasívnej vecnej legitimácie strán sporu na podanie žaloby žalobcami ako nájomcami proti žalovanej ako prenajímateľa podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka, žalobu zamietol. Vzhľadom na to, že žalobcovia 1/ a 2/ užívajú nehnuteľnosť bez právneho dôvodu a majú v nej uskladnené svoje veci, vyhovel vzájomnej žalobe žalovanej a žalobcom 1/ a 2/ uložil povinnosť vypratať predmetnú nehnuteľnosť.

2. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ rozsudkom z 26. októbra 2016 sp.zn. 8Co/207/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v 1. a 2. výroku potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku týkajúceho sa náhrady trov konania zmenil tak, že žalovanej náhradu trov prvostupňového konania nepriznal. Žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Vo vzťahu k 1. a 2. výroku odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov uvádzaných súdom prvej inštancie. Pri konštatovaní nedostatku pasívnej a aktívnej legitimácie strán sporu súd správne ako predbežnú otázku riešil otázku, či užívané miestnosti sú bytom. Najmä s odkazom na judikatúru súdov pri definícii bytu nebola preukázaná existencia právoplatného rozhodnutia stavebného úradu, ktorým by bolo rozhodnuté o miestnostiach v škole ako trvalo určených na bývanie, preto nespĺňajú definíciu bytu podľa § 2 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. a § 62 zákona č. 41/1964 Zb. K rovnakému záveru, že nejde o byt pri žalobcami označených miestnostiach, dospel Okresný súd Žilina v konaní pod sp.zn. 23C/202/2005. Výmer a Dohoda o odovzdaní bytu by boli platným administratívnym aktom len v prípade, že by išlo o byt. K námietke žalobcov, že Dohoda o odovzdaní a prevzatí bytu z 21. decembra 1981 je právnou skutočnosťou zakladajúcou vznik práva žalobcu 1/ užívať byt a zákon iné podmienky nevyžadoval s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. januára 2011 sp.zn. 1Cdo/350/2009 odvolací súd uviedol, že tu sa riešila len otázka, či odvolací súd správne právne posúdil otázku ne/platnosti výpovede nájmu bytu z dôvodu, že neplatenie nájomného nebolo dostatočne skutkovo vymedzené. Odvolací súd v tomto konaní pri posudzovaní otázky, či nešlo o byt vychádzal zo stavebného povolenia. K druhému napadnutému výroku o vzájomnej žalobe žalovanej na vypratanie nehnuteľnosti doplnil, že ich námietka týkajúca sa nevykonateľného výroku neobstoí, tiež námietka podmieniť vypratanie zaistením náhradného bytu, pretože túto otázku je súd oprávnený riešiť len za podmienok uvedených v § 712a až § 714 Občianskeho zákonníka, čo však nie je prípad prejednávaneho sporu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti prvého a druhého výroku, podali žalobcovia 1/ a 2/ dovolanie. Nesúhlasili s právnym posúdením veci, že miestnosti odovzdané žalobcovi 1/ (Výmerom a Protokolom o prevzatí bytu) nie sú bytom a rozhodujúcimi dôkazmi preto boli stavebné povolenie a kolaudačné rozhodnutie, v ktorých zmienka o byte v zmysle definície § 62 zákona č. 41/1964 Zb. nebola. Súd podľa ich názoru nesprávne zhodnotil, že neunesli dôkazné bremeno súvisiace s vydaním (existenciou) kolaudačného rozhodnutia, ktoré malo predchádzať kolaudačnému rozhodnutiu predloženému súdu žalobcami s označením „dodatočné“. Uvedené vyplýva zo skutočností ako napr. že zákon nedefinuje pojem „dodatočné“, byt sa nenachádza na parcele č. 4765 ako stavba uvedená na dodatočnom kolaudačnom rozhodnutí atď. Preto jediným dokladom, z ktorého bolo možné zistiť účel povolenia stavby, bolo stavebné povolenie a súd mal správne vec posúdiť podľa § 104 ods. 1 stavebného zákona. Žalobcovia navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie ako neprípustné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Pre stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t.j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne : v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) žalobcovia napádajú rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

13. Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolací dôvod, ktorý dovolatelia uplatnili, treba posúdiť podľa § 421 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej

vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Žalobcovia 1/ a 2/ v danom prípade namietali, že odvolací súd sa pri riešení otázky, či miestnosti odovzdané žalobcovi 1/ (Výmerom a Dohodou o prevzatí a odovzdaní bytu) sú bytom alebo nie nezamerali na nasledovné skutočnosti: zákon nedefinuje pojem „dodatočné“, byt sa nenachádza na parcele č. 4765 ako stavba uvedená na dodatočnom kolaudačnom rozhodnutí atď. Argumentovali tým, že neprihliadnutím na uvedené skutočnosti súd nesprávne vyhodnotil nimi predložený dôkaz - „dodatočné“ kolaudačné rozhodnutie ako jediné kolaudačné rozhodnutie, ktorému iné nepredchádzalo a nesprávne zhodnotil, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, že išlo o byt. Následne potom súd nesprávne vychádzal zo stavebného a kolaudačného rozhodnutia s nesprávnym právnym záverom, že sa v nich žiadna zmienka o byte nenachádza a iné listinné dôkazy nemôžu potvrdiť existenciu bytu v zmysle zákona č. 41/1964 Zb. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, je zjavné, že súd mal preukázané len dodatočné kolaudačné rozhodnutie, ktorému nepredchádzalo iné kolaudačné rozhodnutie. Pojem „dodatočné“ súd vysvetlil tak, že užívanie stavby sa povoľovalo v čase, kedy sa táto už predčasne používala, a to na stavbu 9/22 triedna škola Hliny VI, z čoho je evidentné, že ide o celý objekt školy, a preto, že neboli skolaudované jednotlivé učebne a časti stavby je nedôvodnou námietkou. Námietku, že ku škole patrili vždy aj byt školníka, súd nepovažoval za právne významnú. Je zjavné, že žalobcovia 1/ a 2/ chcú vyriešiť len skutkovú otázku a žiadajú ňou posúdiť správnosť vykonaného dokazovania odvolacím súdom, či mal dostatočne preukázané, že iné ako „dodatočné“ kolaudačné rozhodnutie vydané nebolo. Výhrady mali žalobcovia tiež k spôsobu vykonania a hodnotenia jednotlivých dôkazov. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 432 ods. 2 CSP. Dovolací dôvod upravený v ustanovení § 432 ods. 1 CSP, t.j. aká právna otázka bola odvolacím súdom nesprávne riešená, však dovolatelia v dovolaní nekonkretizovali, teda dovolanie nie je podložené prípustným dovolacím dôvodom.

16. Je nepochybné, že žalobcovia 1/ a 2/ podali dovolanie, ktoré má náležitosti v zmysle § 428 CSP (nie je preto daný dôvod pre jeho odmietnutie podľa § 447 písm. d/ CSP), v ich dovolaní ale absentuje iná zákonom požadovaná náležitosť - dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP.

17. Najvyšší súd preto v zmysle § 447 písm. f/ CSP dovolanie žalobcov 1/ a 2/ odmietol.

18. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalovanej priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom 1/ a 2/ v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.